

Albamarc

EDITORIAL
ALBAMARC

CARLOTA, LA PASTANAGA VALENTA

Carlota, la pastanaga valenta | Txeli Vidal

CARLOTA! LA PASTANAGA VALENTA

L'avi Andreu, acabava de fer un bon desdejuni. Unes bones torrades de mantega amb melmelada, un gran vas de suc de taronja i també una tassa de llet, li aportaven tota la energia que necessitava per encara un nou dia al camp. Aquella tardor, la natura havia sigut generosa i l'hort lluïa farcit d'obsequis per haver conreat la terra, amb tanta dedicació.

En aquesta època de l'any, els boscos, es vesteixen d'uns fantàstics colors grocs i rogencs que sovint, son el delit de molts estiuejants que trien aquests paratges tant màgics, per poder descansar.

Era dissabte, i la iaia Rosita, anava molt atrafegada d'un lloc a l'altre preparant un gran dinar. Esperava amb moltes ganes l'arribada de les seves netes, que no trigarien gaire en venir. Qui ja havia vingut al Mas, era en Gerard. Un vailet del poble, que de tant en tant, pujava a la casa dels avis, per donar un cop de ma, a l'hort.

-Senyor Andreu, ja sóc aquí!! –Va cridar el noi-

L'avi va sortir de la casa, i plegats, van marxar a feinejar.

Quan ja portaven ben bé una hora arremangats, traient males herbes i collint verdures, l'avi va mirar el rellotge:

-Au va! Parem una estona, Gerard. Esperarem a la Gal·la i l'Elisenda, fent un mos de pa amb formatge.

-Fantàstic! –Cridà content el nen-

Arraulits a sota uns arbres, al costat de l'hort, contemplaven el meravellós espectacle que els hi ofería la tardor. La calor de l'estiu havia deixat de ser tan intensa, però encara s'agraïa l'ombra que donaven els arbres.

Amb tots els anys que portava l'avi Andreu en aquest món, mai havia deixat de meravellar-se del espai tan bonic, on vivia amb la seva estimada Rosita.

-Hola avi!!!! –Era la veu de la Gal·la. La més gran de les dues netes, que de quatre grapes, enfilava el camí cap a la casa-.

-Hola! –Esclatà de goig l'avi-. Com a anat la setmana, xiquetes? –Va preguntar interessat-.

-Molt atrafegades, com sempre. Però els deures ja els tenim fets. Podem ajudar-te a l'hort? –Va dir l'Elisenda atropelladament i amb pressa. La petita de les dues germanes, era una nena molt inquieta i curiosa per tot allò que l'envoltava-.

-Avi, jo m'estimo més anar amb l'àvia. Ella, segur que m'explicarà algun secret interessant dels seus... hi, hi, hi. –Va riure la Gal·la, de tarannà més tranquil que l'Elisenda. A la Gal·la, li encantava que la seva àvia li ensenyés receptes divertides per cuinar-.

-Bé, bé... ja n'hi haurà temps per a tot. És de bon matí i tenim tot un dia per endavant i l'aprofitarem. –Va respondre l'avi Andreu-.

-Hola Gerard! –Va dir l'Elisenda, posant-se una mica vermella, en saludar al seu amic-. En Gerard també es va posar una mica vermell en retornar-li la salutació.

-Avi. –Va dir la Gal·la, per salvar, a la seva germana d'aquella incòmode circumstància-. Per què no ens expliques una de les teves històries?

-Siii!!! –Van cridar tots tres alhora-.

-Anem a seure a *l'olivera Matinera!* –Va dir en Gerard-.

L'olivera Matinera, era un arbre mil·lenari. L'anomenaven d'aquesta simpàtica manera, pel fet de ser-hi allà, molt abans que existís els pobles del seu voltant.

A l'avi, li encantava explicar aventures que passaven en el seu hort. Històries increïbles, plenes de respecte i amor cap a la natura, que inventava tot seient en un banc de fusta, que tenia tants anys com ell. A l'aixopluc de l'olivera Matinera, deixava volar la seva imaginació, per entrar en un món de peripècies, on els personatges, eren tots, habitants del seu hort.

-D'acord, d'acord... –Contestà l'avi Andreu que ja sabia que li farien aquella petició-.

Així doncs, tots asseguts al voltant d'aquell arbre tan vellet, l'avi va demanar a en Gerard, que portés el cabàs que era ple de; carbasses, patates, cols, pastanagues i alls tendres. Tot, recent collit de l'hort. Va ficar la ma a dins com si fos un mag i... rient, va treure... una preciosa pastanaga.

-Vet aquí!!! Aquesta senyoreta, és la protagonista del conte d'avui.

-UNA PASTANAGA??? –Van cridar tots tres, alhora-.

L'avi Andreu, que semblava que tingués una imaginació inacabable va dir:

-Us presento a... **CARLOTA, LA PASTANAGA VALENTA!!!**

...*Carlota la pastanaga*, vivia a sota terra, es clar, com tots els tubèrculs i...

-Avi. Què son els tubèrculs? –Va interrompre la Gal·la-.

-Qui millor que la pastanaga, que és un tubèrcul, perquè tu expliqui? No et sembla? –

Va respondre l'avi amb cara d'amagar una bona història-.

I tot movent la pastanaga, com si d'una titella es tractés, començà a explicar una nova aventura.

Carlota, era una preciosa i jove pastanaga amb un lluent color taronja i uns magnífics cabells verds i arrissats. Certament, vivia molt feliç amb tota la seva gran família: *ELS TUBÈRCULS*.. Ahhh!!!, si senyor, eren verdaderament una gran família. Tenien un cert prestigi a l'hort, ja que ocupaven una bona part del mateix.

Però un dia, mentre jugava a bitlles amb els seus cosins; el *Moniato* i la *Xirivia*, va sentir com uns ratolins que justament estaven a sobre d'ells, parlaven de les dificultats que tenien per arrebregar menjar, perquè l'avi Andreu, vigilava molt de l'hort i no deixava que ni ratolins ni qualsevol altre bèstia, s'apropés gaire. També parlaven que els "*Tubèrculs*" eren molt importants perquè tothom, els necessitava per viure.

Carlota la pastanaga, va quedar sobtada en escoltar amb quina transcendència, parlaven de la seva família.

-Atenció nois! Els ratolins aquests que estan a sobre nostre, estan parlant de nosaltres. –Els digué la pastanaga-.

-Ai!!! Quina por. Segur que aquests miserables han trobat el nostre cau i venen a menjar-nos. –Va dir el *Moniato*, nerviós i movent-se d'un lloc a l'altre, tot espantat-.

-No és això, capsigrany!! -Protestà la pastanaga-. Es queixen precisament, de que no ho tenen gens fàcil, assaltar l'hort. L'espantaocells, fa la feina ben feta i no els deixa passar.

-Ah!!!, Bé, doncs. Així podem seguir jugant, que aviat vindrà la *tieta Patata* i de segur, que ens enviarà cap a casa. -Va dir el *Moniato* sincerament alleujat i sense cap més interès, que protegir la seva integritat-.

-Sí!! Anem a jugar -Xisclà la *Xirivia* que era més petita i no entenia encara, de perills-.

Els dos cosins de la pastanaga se'n van tornar a jugar, però la Carlota es va quedar cavil·lant tot allò que havia escoltat sobre la seva família. La conversa dels ratolins, va esdevenir en ella una gran curiositat, sobre l'origen del seu nom;

CARLOTA TUBÈRCUL I UMBELÍFERES.

I agafant aire va cridar tot lo fort que va poder perquè la sentissin aquells ratolins:

-Doncs jo no sento que els *Tubèrculs* siguem "TAN IMPORTANTS"!

-Això és perquè no has sortit del cau, noia! -Va contestar desde dalt, un dels ratolins que l'havia escoltat-.

-Ah! No, això si que no. A mi m'agrada conèixer món. -Va dir tota ofesa la pastanaga-. I va marxar.

Aquella nit, la Carlota no podia dormir. Es trobava neguitosa i malhumorada. La *tieta Patata*, que feia estona que l'observava, va entrar a la seva habitació i li va preguntar:

-Escolta reina... Què és el que et fa estar tan intranquil·la? No pares de donar voltes i més voltes al llit. Digues-li a la teva tieta, que et passa pel magí?

La *tieta Patata* era soltera i no tenia fills però cuidava de tots els seus nebots amb tanta tendresa, com ho fa una mare. Feia molts segles que la seva família i ella havien vingut d'Amèrica i s'havien adaptat d'allò més bé, a aquesta terra. Tenia molt de geni, però també un cor molt tendre.

-Vull saber què fem aquí a dins del cau i perquè el nostre cognom és *Tubèrcul* i no qualsevol altre. -Va preguntar *Carlota la pastanaga*-.

-Renoï, nena, que complicadeta que ets. *Buff!* Jo ara no sé per on començar. De fet, no en sé gaire, jo. -Va dir la tieta Patata notant com les seves rodonetes galtes se li encenien, al no saber respondre-.

-No t'amoïnis tieta, de debò. No tinc res. Estic esgotada i prou.

-Molt bé. Com vulguis. Et deixo descansar. -Va contestar la tieta, tot i que no s'acabava de creure que només estigués cansada-. *Ai!!* Aquest jovent, que tot s'ho pregunta. Nosaltres no érem tan tafaners, o sí?

-Dubtà-.

Encara no havia aclucat els ulls, quan la matinada va despertar a *Carlota la pastanaga* amb un objectiu ben clar:

SABER QUIN ERA EL SEU ORIGEN, I PER QUÈ A LA SEVA FAMÍLIA, LA CONSIDERAVENT TANT HONORABLE.

Decidida a trobar respostes, va marxar de la seva calentona casa i sense saber encara a on anar, es va dirigir cap al bosc.

No gaire lluny de l'hort es va tornar a trobar amb els ratolins que amb la juguesca, no s'havien adonat que els hi passava pel davant, una preciosa pastanaga.

-Hola! -Va dir en to ofès la pastanaga, que tenia molt present, que el dia anterior, l'havien tractat d'ignorant-. Sabeu qui sóc?

-Mira maca, va dir el més grassonet dels ratolins. No tens perquè sentir-te ofesa per el comentari d'ahir. No conèixer algunes coses de la vida, no et converteix en una ignorant. I en qualsevol cas, sempre pots trobar allò que vols, llegint i lluitant pel que verdaderament cerques. Bé, això és el que sempre hem diu el meu oncle, que viu en una gran biblioteca de la ciutat.

Certament, aquell ratolí no semblava que volgués riure's d'ella. Més aviat, semblava voler ajudar-la, així que la pastanaga es va atrevir a demanar-li la adreça del seu oncle. Però el ratolí li va dir:

-De veritat que no saps que per aquests indrets viu un savi entre els savis? El meu oncle, només és un ratolí de biblioteca i encara que sap moltíssimes coses, no té tants coneixements com en Pitàgores.

-De qui hem parles? -Li va etzibar la pastanaga de mala gana-

-En Pitàgores, és un talp que hi viu aquí mateix. -Va dir assenyalant amb el dit, cap a dins el bosc-. Es un gran enginyer i un fantàstic matemàtic. Es molt intel·ligent. Però també t'haig d'avisar que una mica males puces i impacient. El coneix tothom. Bé, quasi tothom. -Va dir tot mirant de gairell a la pastanaga-.

-I series tan amable de donar-me la seva adreça, per fer-li una visita?

-Mira, no ho sé exactament, però m'han dit que viu no gaire lluny de *l'olivera Matinera*-.

Carlota la pastanaga, havia sentit parlar moltes vegades d'una olivera que era molt velleta, però no l'havia vist mai. No obstant, sentia una gran admiració per ella.

-Moltes gràcies. -Li va dir al ratolí-.

Estava decidida a trobar a en *Pitàgores el talp* i començaria per anar al lloc on vivia *l'olivera Matinera*.

Era de bon matí. Feia fred i caminar amb energia, l'escalfava. La Carlota triscava feliç per voltants d'un rierol al bell mig del bosc. Es sentia orgullosa per haver-se aventurat en aquella atzarosa empresa. Realment, era un paratge meravellós.

Quantes coses, hi havia per veure a fora del seu cau!

Quan portava una estona caminant, es va trobar un ametller. Entre les branques, s'hi trobava un pit-roig molt eixerit que gaudia d'un bon bany de sol, amb tota la seva família.

-Bon dia tingui, senyor Pit-roig. Hem podria ajudar? Busco a *l'olivera Matinera*.

Carlota la pastanaga, coneixia bé als Pit-rojos. Tothom a l'hort en parlava de que son molt sociables. Havia sentit dir que quan l'avi Andreu conreava la terra, es sentien cantar mentre aprofitaven les oportunitats per menjar algunes llavors, insectes de terra, aranyes, cucs i cargols.

-Hola pastanaga! Faltaria més! Veus aquell roc que hi ha si mires a la dreta? Doncs, una mica més endavant, la trobaràs. -Va contestar amb servilitat i alegria l'ocell-.

-Gràcies! -Va dir *Carlota la pastanaga agraint* les indicacions-.

-De res. I ja que hi vas, li dones records de part nostra.

L'olivera Matinera era velleta, sí. Però elegant i bonica. Tenia un tronc ample i ple de nusos. Senyal de molta experiència a la vida. Es va aproximar i li va dedicar una solemne reverència.

En esperar uns minuts i no veure ni un sol moviment, va decidir anar-se'n. Segurament, l'olivera, devia trobar a la pastanaga massa insignificant per a perdre el temps en una època de molta feina, ja que a la tardor, les olives comencen a fer-se rodones i grans, i això, te una desgast d'energia considerable, més encara, quan una ja te una edat. Tot plegat, va fer rumiar a la pastanaga que el millor seria marxar i deixar-la tranquil·la.

A punt de donar mitja volta, un esquirol que feia una estona que se la mirava, li va dir amb veu electrònica:

-L'olivera Matinera, no està disponible en aquests moments, està apagada o fora de cobertura. Si voleu deixar un missatge, esperi després de sentir el senyal. Gràcies. PIIIIIC!!!

Carlota la pastanaga, va posar uns ulls com unes taronges en veure l'esquirol. Per una banda, de por, perquè... Qui li assegurava que aquella bèstia no se la menjaria en qualsevol moment? I d'altra banda, li semblava que aquell *bitxo* estava tocat del bolet.

-Nena!, que t'estic parlant a tu. Què no hem sents?

A la Carlota, li costava lo seu reaccionar, però va poder dir-li:

-Bé suposo que tot això hem passa per haver-me escapat del cau. Ara hem menjaràs i serà el meu final, oi?

-Mira, maca... no nego que estàs de molt bon veure però estic en hores de servei i quan treballo, sóc molt estricte. Si, així sóc jo. -Va dir l'esquirol en to xulesc-.

-En hores de servei?

-Sóc el *Secretari-Voluntari* de l'olivera Matinera. I mentre faig aquesta important tasca no hem permeto cap tipus de capricis. A més, saps que et dic? Que trobo que estàs una mica verda, encara. -Li va etzibar l'esquirol-.

-Ah! -Va deixar anar *Carlota la pastanaga*, una mica alleujada, malgrat que un cop més, l'havien titllat d'immadura-. Bé, doncs t'haig de fer una pregunta. De ben segur que estaràs informat de tot el que passa per aquests indrets, oi? -Va dir, amagant tan com va poder, lo empipada que estava-.

-Correcte. Què vols saber?

-Necessito trobar el cau d'en *Pitàgores, el talp*.

-Ui! En Pitàgores... Un altre que viu enfeinat, com jo. És un talp molt ocupat, saps? Es passa les nits fent túnels i projectes soterranis. De dia, sol rebre visites de veïns que necessiten assessorament per rehabilitar les seves cases. En fi, som gent molt enfeïnada. Què hi farem!

L'esquirol, tenia raó. En Pitàgores construïa complexes galeries que constituïen un enrevessat territori de caça. Com a gran matemàtic, elaborava magnífics plànols i projectes d'enginyeria que eren l'enveja dels habitants del bosc. No obstant, estava molt ben considerat pels veïns ja que havia col·laborat, en més d'un cop, en la millora d'espais públics perquè així, tothom els pogués gaudir.

Duia unes simpàtiques ulleres amb uns vidres molt gruixuts. Ell, com la resta dels talps, era quasi bé cec. En canvi, tenia desenvolupat un fi sentir de l'oïda per substituir la falta de vista. No tenia coll i això feia que el seu aspecte tingués un aire còmic. En Pitàgores, tot i que li agradava viure sol i no era gaire sociable, potser no era tan esquerp com els demés talps i feia servir les seves orelletes per escoltar els problemes de qui venia a rebre consell del savi del bosc.

A canvi, cobrava els seus honoraris que no era altre cosa que una lliura de cucs de terra. En Pitàgores era un golafre i li encantava aquest àpat, gustós i exquisit.

-La lloriguera d'en *Pitàgores el talp* no és gaire lluny d'aquí. Camina una bona estona en aquella direcció i pregunta. Estaràs molt a prop i qualsevol t'indicarà correctament. De totes formes, si no has demanat cita prèvia, no sé si et podrà atendre. -Va informar l'esquirol-

-No. No tinc cita prèvia. Però ho intentaré de totes maneres. Gràcies per la informació i saluda a *l'olivera Matinera* de part de *Carlota*. La pastanaga "*verda*", però valenta. Ah! I també de la família Pit-roig que viu en el barri dels ametllers.

-Descuida. Li diré... "*Pastanaga Valenta*".

El sol de tardor ja començava a escalfar i notava que les seves fulles verdes i arrissades s'estiraven i miraven cap amunt, agraïdes per la caloreta. Però també necessitava refrescar-se, així que va anar cap al rierol que travessava tot aquell camí i es va banyar. Quan va sortir de l'aigua es va estirar per prendre el sol.

Estava tan relaxada que no se'n va adonar que algú l'observava de lluny.

Si. Algú observava a la pastanaga. Entre unes bardisses va veure com alguna cosa es movia. Per un moment, va quedar sense saber molt bé que fer. Potser era en Pitàgores, que havia sortit a buscar menjar o fulles i herbes per arreglar les cambres de la lloriguera. Però llavors va recordar que els talps son de vida nocturna, i de dia, no surten mai.

A les hores, va començar a posar-se una mica nerviosa. Va decidir caminar mentre observava qualsevol cosa que es mogués al seu voltant. Però l'ombra d'una bèstia es va llençar a sobre d'ella i no semblava que fos perquè volgués donar-li una abraçada de benvinguda.

Va passar tot tan de pressa que no sabia dir quin animaló estava al damunt seu. La Carlota tenia els ulls clucs perquè no s'atrevia a obrir-

los, però quan ho va fer, va comprovar que s'havia complert la pitjor de les sospites. ERA UN CONILL!!.

De tots els animals que s'alimentaven de pastanagues, que no eren pocs, es podria dir que el conill era el que se les menjava amb més plaer, com la majoria de mortals, saben.

Quina mala sort. -Es va lamentar la jove pastanaga-.

Però la bona ventura, de nou tornava a ser al seu costat. Un soroll va posar en alerta al conill. En aquell territori, també *ell*, era pressa d'altres depredadors carnívors. Aquest moment, va ser decisiu perquè la pastanaga aprofités per escapolar-se de les potes del conill, i fugir.

Corre que correràs, la Carlota va trobar un forat al terra el suficientment gran com per passar ella i el suficientment petit, perquè no passés el conill. SALVADA!!!

Va decidir esperar-se en aquell amagatall fins que el seu enemic s'oblidés d'ella.

A dins, l'ambient era humit i fosc. Les parets estaven molt ben construïdes. Era molt diferent del cau de la seva família, més senzill i petit. Era com un palau, sofisticat i sobri, com els dels contes que li explicava la *tieta Patata*. Aquell lloc, li havia salvat la vida. Amb tot, després de l'ensurt amb el conill, ja no es sentia segura en cap espai, per molt bonic que fos.

Vet aquí que tornava a ser a sota terra, i sense haver descobert res dels seus orígens.

De sobte, va escoltar una veu que semblava sortir del mateix cau on estava amagada. Va procurar estar ben alerta, no fos cas, que tingués més enemics a prop seu.

La veu era greu. Potser una mica espatllada pels anys però semblava que el seu propietari, fos un personatge rellevant.

La pastanaga va començar a sentir curiositat per aquella veu i va decidir acostar-se per comprovar de qui era. Un munt de galeries molt ben connectades unes amb les altres, la guiaven. Però aquell indret era immens i era fàcil perdre's, si no havies estat mai. Va decidir posar-se a caminar. Per algun lloc s'hauria de sortir, com també s'havia pogut entrar.

Després de transitar una bona estona, va decidir reposar una mica. Amb tantes emocions, havia perdut el rumb i ja no sabia on es trobava.

Va seure en una cruïlla i en aixecar la vista va comprovar que una mica més endavant de on ella es trobava, i havia un cartell que indicava: TOTES DIRECCIONS.

No cal dir, que anar per aquells camins desconeguts i foscos li provocaven una terrible esgarrifança. Es va apropar una mica més al cartell. En fer-ho, hi ha veure tres drecceres noves. Com que tampoc tenia una idea precisa cap a on tirar, va pensar que agafaria el camí del mig. Tant era, *Posava totes direccions, no?*

Tot seguit comprovaria si aquell camí la portaria de nou fins aquella veu que ja feia estona que havia deixat de sentir. Potser li donarien alguna informació sobre com trobar... *Ohhh!! Es clar! Com no havia caigut!!*

El cor li batejava amb força. Potser no era tan lluny del seu objectiu com es creia en un principi. Tot concordava:

A prop de l'olivera Matinera, un rierol. Un cau tan... tan... Si. Podia ser perfectament, LA CASA D'EN PITÀGORES, EL TALP.

Emocionada, va començar a córrer endavant. Cada cop sentia moviments i sorolls més a prop i a *Carlota la pastanaga*, alguna cosa li deia que el propietari de la veu que es tornava a sentir amb més intensitat que abans, era en *Pitàgores el talp*.

Va arribar a una porta que a primera vista, semblava descuidada i amb imminent necessitat de fer-li una posta a punt. Va observar com un personatge curiós li rondinava al que era, de ben segur, en *Pitàgores el talp*.

Es tractava d'una sargantana molt atabalada, que corrents amunt i avall, agafava uns documents i en guardava uns altres.

-Ara, Rosanna, seu, que t'haig de dictar unes cartes. -Va dir aquella veu que la pastanaga encara no veia de qui era perquè estava amagada darrera la porta-

A qui sí veia perfectament era a la secretària que es disposava a seure a la seva taula per escriure.

Rosanna la sargantana, treballava a la oficina d'en Pitàgores des de feia molt de temps. Era una gran treballadora i molt bona amiga del talp. Tot i que es discutien sovint, no podien viure l'un sense l'altre.

-Abans de començar amb les cartes, Rosanna... La galeria d'art que es oberta al públic en el *pavelló F*, no pot quedar descuidada a aquestes

hores. I una altra cosa, no trobo l'agenda amb les visites programades per demà.

-Es que estem saturats de feina. Potser, ens hauríem de plantejar-nos de buscar un ajudant. Està clar que no hi donem a l'abast, nosaltres sols.

-Es queixava *Rosanna la sargantana*.-

-Si potser si, potser si, però ja saps que això de sortir a l'exterior de dia, no m'agrada gaire. Així que millor que t'encarreguis tu de cercar un ajudant pels dies molta feina. A més, ja saps que no m'hi veig gaire. Tu ets els meus ulls i sabràs fer una bona tria.

L'ajuda incondicional que li donava la *Rosanna*, era una de les coses que més valorava en *Pitàgores el talp*, d'ella. I a més, havia de reconèixer que tenia molt més paciència que ell.

Mentre, *la Carlota*, havia aconseguit colar-se sense ser vista dins la sala on eren en *Pitàgores el talp* i *Rosanna la sargantana* i es trobava ajupida darrera una gran biblioteca carregada de llibres. El despatx del savi estava molt endreçat i no semblava que fos precisament per mèrit d'ell, que feia fila de no ser gaire mirat.

-Pitàgores, has d'entendre que el *pavelló F*, ha quedat obert perquè....

-Mira... deixem-ho estar. Anem a fer una tassa de te i escoltem una mica de música.

En *Pitàgores*, era un gran aficionat a la música clàssica. Sobretot de Tchaikovsky i la seva meravellosa composició del trencaous. La pastanaga restava bocabadada amb tot allò que se li presentava davant els seus ulls. Ella també es va començar a relaxar en sentir aquella música tan exquisida i encisadora. Va tancar els ulls per un moment,

deixant-se portar pels compassos. Però se li fa escapar un sonor badall i va quedar descoberta per aquells dos personatges tan estranys.

-Un moment! -Va dir en *Pitàgores el talp*, interrompin a la seva secretària que parlava en aquell instant-. No has sentit un soroll? La sargantana no havia escoltat pas res però a les fantàstiques orelletes del talp, no se li escapava ni el brunzit d'una mosca, encara que estigués a l'altre banda de la galeria.

-ALTO! QUI HI HA? ESTÀS DESCOBERT MISERABLE, ENTRA I DONA LA CARA!

-Mira que ets borinot, Pitàgores! -Va dir la *Rosanna la sargantana* amb el to de veu contingut per no perdre les formes-. Què no veus que pot ser una visita?

-Potser tens raó, potser tens raó. Però... DE TOTES FORMES ESTÀS DESCOBERT! SURT I NO ET PASSARÀ RES! -Va tornar a bramar en Pitàgores, que les males puces li tornaven a esborrar les bones maneres, que de tant en tant, li recordava la seva secretària-.

-Ets incorregible! -Va dir la Rosanna amb to resignat-.

La Carlota havia arribat fins on era per trobar en Pitàgores. Així doncs, ara que l'havia trobat només li restava plantar-se davant per formular-li totes aquelles preguntes que el dia anterior, l'havien fet emprendre una aventura que ara, arribava al seu final.

En una actitud tímida i humil, *Carlota la pastanaga*, es va plantar davant del savi i de la seva secretària, sentint-se observada i avergonyida.

-Hola, sóc una...

-MOLT BÉ, JOVENETA! Espero que tinguis una bona justificació per explicar-nos que hi fas aquí, amagada, espiant les converses dels altres. Què no t'han ensenyat que això, no es fa? –Va renyar-la en Pitàgores, sabent que tenia la raó més absoluta-.

-Ha sigut sense voler... Senyor Pitàgores. Jo he caigut al seu cau per casualitat fugint d'un conill que volta per aquí a dalt. –Va dir la pastanaga assenyalant cap amunt-.

-Ah!, si. L'orellut d'en *Nil el conill*. Sempre està igual aquest escorniflaire. Redéu! Quin calvari de veí que m'ha tocat. A mi, que no m'agrada gens que hem molestin ni que m'envaeixin els meus espais. Que ho faig jo, Rosanna, d'entrar a les propietats d'en *Nil el conill*?

La Rosanna negava amb el cap, amb paciència.

-Es clar que no! Però aquest tafaner, com que no te res a fer en tot el dia, es dedica a envair els meus espais. JA LI DONARÉ JO A AQUEST BRÈTOL...! –Tornava a alçar la veu el talp-.

Però... perdona. Tu qui ets? –Va dir aproximant-se a la pastanaga tot ensumant i activant uns pels que tenia al morro i a la cua, per tal de detectar, millor qui hi tenia al seu davant-. Dispensa l'atreviment però no m'hi veig gaire, jo, saps? ...sembla una pastanagueta, no trobes, Rosanna? –Va preguntar el savi a la seva secretària-.

-Es una pastanaga, Pitàgores. –Va respondre Rosanna la sargantana-.

-Renoï, Un tubèrcul! Què no saps que els talps en mengem de tubèrculs, preciosa? –Li va dir de ben a prop i posant un aspecte d'allò més depredador-.

-Senyor Pitàgores: Li exposo, que m'ha costat no s'imagina quantes filigranes arribar fins aquí. I si ho he fet és perquè m'han informat que hi ha molt poques coses que no sàpiga el gran *PITÀGORES EL TALP*. I com comprendrà, no penso marxar sense que hem doni una cita. A més, *per si no m'ha vist bé...* estic una mica "verda" -Va dir la Carlota, recordant l'episodi amb el *Secretari-Voluntari* de *l'olivera Matinera*.

-Cert, Pitàgores. Es una pastanaga una mica...*verda*. -Apuntà la Rosanna-

Si senyor! Allò havia sigut un bon cop. Li havia tocat en l'orgull de setciències a en Pitàgores i aquest, vet aquí, no pensava quedar com un golafre, tot i que reconeixia cap als seus a dins, que ho era considerablement. Però tampoc com en *Nil el conill*. No. Ell era un senyor. I a més, encara que de tubèrculs en menjava de tant en tant, el que més li agradava del món, eren els cucs de terra. Així que va deixar córrer lo de menjar-se la pobre pastanaga valenta.

-Molt bé. Et donaré cita. Què dic! Ara mateix, si tu vols. Rosanna!!! -Va dir cridant-. Explica-li a aquesta jove els meus honoraris i com me'ls pot pagar.

-Pitàgores... -Va prendre la paraula la secretària-. Hem sembla que aquesta joveneta està cansada. Si vols, te'n puc anar a buscar un bon grapat de cucs de terra i els preparem per dinar, però per aquesta vegada, penso que podríem fer una excepció. Que et sembla?

-D'acord, d'acord... Bé, explicat nena. Que és el que vols saber?

La pastanaga valenta, va recordar, per un moment, totes les peripècies que havia viscut desde que s'havia aixecat a la matinada, decidida a descobrir quin era l'origen de la seva família i va sentir com la felicitat la cobria de satisfacció. Ho havia aconseguit!

-Nena! t'estic parlant. –Li digué en Pitàgores-.

-Perdó senyor... si miri. Com vostè mateix m'ha nomenat, sóc de la família dels Tubèrculs. Però no sé res més. A l'hort on visc, vaig sentir parlar a uns ratolins que deien que els tubèrculs som molt importants per a l'alimentació i vull saber quin son els meus orígens i perquè als horts, sempre hi son plens de tubèrculs com jo o la *tieta Patata* o els meus cosins; el *Moniato*, la *Xirivia* o el *Nap*.

-Caram, xiqueta! Ara si que m'has deixat bocabadat. He tingut consultes de tota mena. I tant! De com bastir una vivenda al costat del riu sense riscos d'inundacions, planificació de soterranis per a una perfecta caça d'insectes, classes de repàs a alumnes de mates, però... no havia fet mai, de psicòleg. Nena jo no sé si estic preparat per a resoldre dubtes existencials.

-JO NO TINC PROBLEMES DE PERSONALITAT!!! –Va cridar enfadada la Carlota-. El que vull saber, és la història de la meva família, i prou.

Tocant-se el bigoti, en Pitàgores escoltava amb atenció a la pastanaga. En certa manera, li recordava a ell mateix. Sempre estudiant, buscant respostes a preguntes difícils. I era de llei, ajudar als altres. Era una cosa que s'havia promès feia molt de temps. No podia renunciar als seus principis. No podia fer-ho. Era un talp amb paraula.

-No t'amoïnis, maca. Seu còmoda que t'explicaré qui sou i de on veniu.

Carlota la pastanaga, va seure com li va demanar en Pitàgores en una butaca. Aquest va fer un gest a Rosanna la sargantana perquè portés, un llibre enorme.

-Molt bé. Aquí es troben la majoria de les respostes que estàs cercant.
-Va dir el setciències, deixant-lo a sobre de la taula-.

Què feliç que es sentia la Carlota! Malgrat tot.

-Com ja deus saber, el teu nom, *Carlota*, prové de l'àrab.

La Carlota va assentir. Això sí que ho sabia perquè li havien explicat els seus pares, quan era molt petita.

-Els van ser qui van introduir el cultiu de la pastanaga a la península ibèrica cap al segle XII i durant els segles XIV i XV es va estendre a tota Europa. Al ser un cultiu tan fàcil, els teus avantpassats, es van obrir camí ràpidament per tot arreu. L'origen botànic de la pastanaga es localitza a l'Àsia menor, a l'actual Iran. Sou uns brots soterranis que la funció principal és aportar reserves d'aliments a la planta. Animals i éssers humans, han menjat pastanagues des de fa milers d'anys, per alimentar-se. La teva família, està estesa per tot el món. Desde l'orient fins l'occident. Tens cosins-germans a l'Índia, a l'Àfrica, i a Amèrica, com el Ñame i la Yuca i tots coincideixen, en ser excel·lents per a l'alimentació dels éssers vius.

-Que interessant senyor Pitàgores. Estic realment impressionada. -Va dir amb sinceritat la Carlota, perplexa per una banda dels coneixements d'aquell insòlit talp i també perquè ara, coneixia realment la dimensió de la importància dels tubèrculs, en la vida de éssers vius-.

En Pitàgores, li plaïa veure com aquella joveneta quedava admirada per les explicacions que li donava.

-Escolta amb atenció que encara hi ha més.

...Les referències sobre el cultiu de les pastanagues es remunta en el temps a tres mil·lions d'anys enrere. Ja els grecs i els romans, la coneixien. La feien servir a la cuina i també amb fins medicinals. Els savis la consideraven molt bona per la vista, la pell, les ungles, el cabell i les dents, degut a una vitamina que li diuen A. També teniu un important contingut de vitamines C i B. Durant l'edat mitjana, la pastanaga, s'utilitzava no només com a remei medicinal i com a menjar. També es feia servir com a tint de la mantega. I a França, la fulla s'utilitzava per decorar pentinats i barrets.

-Ohhh!!!! -Va exclamar la Carlota. Com li havia agradat això dels pentinats i dels barrets. Amb raó ella es cuidava tan els seus cabells verds i arrissats-.

-En quan al bestiar... -va continuar en Pitàgores-, els animals domèstics que hi viuen a les granges, mengen tuberculs, com a un dels aliments bàsics. Bé, ara de ben segur, que no tindràs cap dubte en quan a la importància que te la teva família als horts i entendràs perquè els pagesos procurin un espai ampli en el seu cultiu.

-I tant! -Va contestar *Carlota la pastanaga*-. Moltes gràcies, senyor Pitàgores. No oblidaré mai lo amable que ha sigut amb mi.

-Au, va, sense romanços, i ara.. ves-te'n, no sigui que la teva família estigui preocupada, perquè no saben on ets. -Va dir el setciències, sense poder amagar lo content que es sentia, per haver ajudat a la jove pastanaga-.

-D'acord. Me'n vaig. –Però abans, la Carlota li va estampar un petó i una abraçada per sorpresa, que el talp li va faltar poc, per no caure al terra-.

A la Rosanna, també li va donar una gran abraçada i va marxar cercant de nou la sortida de la galeria.

Va començar a córrer i córrer. Havia viscut l'experiència més emocionant de la seva vida i tenia ganes de veure al seus cosins, per explicar-lis tot el que havia après a la lloriguera del savi Pitàgores.

Però quan ja portava una estona corren, es va adonar que encara no havia vist el cartell de *TOTES DIRECCIONS*. Es més, no reconeixia haver passat per aquell indret abans. Va decidir avançar fins que algun altre rètol, li indiqués per on anar.

Menys mal! La seva orientació l'havia portat en el camí correcte perquè, efectivament, al final d'aquella drecera estava la *SORTIDA*.

La claror que es veia al final no era altre cosa que la llum del dia. Va començar a córrer de nou. L'aire, cada cop era més fresc i quasi podia tornar a respirar les fresques olors del bosc. En treure el caparró, va sentir el cansament i les ganes de tornar de nou a casa. Però s'emportava un experiència inoblidable i l'alegria d'haver après una gran lliçó.

El bosc, estava en silenci. Començava a ser tard i la llei de la natura es clara; *quan el sol afluixa, és hora d'anar a dormir*. El camí de la tornada, era fàcil perquè *l'olivera Matinera*, estava molt a prop del cau d'en Pitàgores. Pel matí, tot li havia semblat més complicat que no pas ara. Però era cert que cada cop, es feia més de nit. El segon torn d'habitants

del bosc, els nocturns, començaven a ser presents, encara que ella no els veiés. I això, li produïa pànic.

-Psss, pssss. Escolta. Tu, cosa taronja. Què hi fas tota sola per aquests paratges? Et puc ajudar? -Va dir una gran òliba, enfilada a una de les branques de *l'olivera Matinera*.-

-No gràcies. Que ja hem conec la història de la caputxeta vermella i tots els que pregunten, *si et poden ajudar, et volen berenar*.

-No siguis repel·lent!, eh, nena? Els animals nocturns com jo, ens dediquem a part de caçar, a comprovar que tot estigui en ordre. I a més, li faig companyia a la meva vella amiga *l'olivera Matinera*.

-Aquest matí, hi havia un esquirol, una mica... raret.

-Si, si. El *Secretari-Voluntari*. El conec. Però... diguem, no m'has contestat. No estàs una mica verda, per anar, tota sola, a aquestes hores?

-La veritat es que si. Haig de tornar a casa meva. No està gaire lluny d'aquí, però... es queestic una mica cansada.

-Fem una cosa, si confies en mi, et portaré a sobre meu i en un tres i no res, tornaràs a ser a casa teva.

La pastanaga tenia dubtes, però estava tan esgotada, que va accedir, sense més preàmbuls.

-Molt bé, però abans, apropat una mica que hi ha algú que et vol saludar.

La pastanaga estava desconcertada, doncs no veia ningú. Però va fer cas. Es va aproximar al tronc de l'arbre mil·lenari.

Per uns moments, va sentir com aquella bèstia nocturna li havia pres el pèl. *Què és que, hem tenen per curta de gambals en aquest arbre, o què?* –Va pensar–.

Però quan estava a punt de retirar-se, va descobrir que a l'escorça del tronc apareixien uns petits ulls, un nas allargat i uns llavis fins. De sobte, tot plegat, començava a tenir relleu i una forma ben definida.

La Carlota, no s'ho podia creure: Era... *L'OLIVERA MATINERA!*

Emocionada, va veure com un somriure, apareixia en la boca d'aquell arbre savi.

-Hola pastanaga!

-Senyora, li presento els meus respectes. –Va dir emocionada–.

-Mira, petita. Abans d'arribar a casa, vull que recordis el que has viscut en el dia d'avui. El més important, es que has après a tenir una voluntariosa capacitat de superar qualsevol obstacle. Et felicito. Marxa a casa teva i explica el que has après.

Després d'acomiar-se de la gran *Dama del Bosc*, *Carlota la pastanaga*, va pujar al damunt de l'òliba i van fer camí cap a l'hort de l'avi Andreu.

Abans de ficar-se al llit, la pastanaga va abraçar fort a la *tieta Patata* i li va fer un petó. Després va entrar a poc a poc a la seva habitació i va observar tendrament, com dormien els seus cosins; el *Moniato* i la *Xirivia* i s'hi va estirar al costat, per quedar-se adormida, al cap de pocs minuts.

A l'endemà, tot s'ho mirava de manera diferent. Sabia que era important i que tenia una missió: Donar la oportunitat a tothom de sentir-se gran i especial, com s'havia sentit ella. I sobre tot, saber que sempre, sempre, es poden aprendre coses dels demés.

En acabar el conte, l'avi Andreu, va mirar als nens observant com aquella història, els havia deixat amb un somriure als llavis.

-Catacric-catacrac, conte acabat!!!!

La Gal·la, l'Elisenda i en Gerard, van fer un sonor aplaudiment i l'avi Andreu va fer una reverència, agraït per la ovació rebuda.

-I ara, que us sembla si pugem a casa per veure que ens te preparat l'avia per dinar? –
Va dir l'avi als tres nois-.

-Si!!! –Van cridar contents-.

L'àvia Rosita ja tenia llest el dinar.

-Nens, el dinar ja és a punt. Aneu-vos a rentar les mans i quan torneu, pararem la taula entre tots.

Hi havia gana. Així que va estar tot preparat en un tres i no res. L'avi Andreu va seure amb els nens a taula i de seguida va arribar l'àvia Rosita amb una gran safata de macarrons acompanyada d'una amanida recent collida de l'hort. Un àpat exquisit!!!

Quan eren a punt de clavar la primera forquillada, l'avi va dir:

-Un moment! Ens oblidem d'un aperitiu MOLT ESPECIAL.

-De quin aperitiu parles, avi? –Preguntà la Gala-.

-D'aquest. –Va dir l'àvia Rosita portant una gerra que a dins hi havia un líquid d'un intens color taronja-.

Tots es van posar a riure, divertits. Els avis es van picar l'ullet i els nens van prendre aquell suc amb molta consideració perquè ja sabien que els tubèrculs, formaven una part molt important, en els seves vides.

SUC DE PASTANAGA I POMA

INGREDIENTS:

- Tres pastanagues
- Dues pomes
- Dues branquetes tendres d'api

PREPARACIÓ

Renta i desinfecta perfectament els ingredients. Recorda que això, és molt important per a la salut.

Talla la verdura i la fruita i després passa-ho per la batedora.

Ara, et pots servir un vas i prendre'l. Aquest suc, com la majoria, perden algunes de les seves propietats, conforme passen els minuts.

NOTA: Es una beguda deliciosa. No deixis passar la oportunitat de gaudir-la. El seu sabor, és molt agradable al paladar i et sorprendrà..

Carlota! la Pastanaga Valenta